

O balvanu a milosti

Mt 28,1-8: Když uplynula sobota a začínal první den týdne, přišly Marie z Magdaly a jiná Marie, aby se podívaly k hrobu. A hle, nastalo velké zemětřesení, neboť anděl Páně sestoupil z nebe, odvalil kámen a usedl na něm. Jeho vzezření bylo jako blesk a jeho roucho bílé jako sníh. Strážci byli strachem z něho bez sebe a strnuli jako mrtví. Anděl řekl ženám: „Vy se nebojte. Vím, že hledáte Ježíše, který byl ukřižován. Není zde; byl vzkříšen, jak řekl. Pojdte se podívat na místo, kde ležel. Jděte rychle povědět jeho učedníkům, že byl vzkříšen z mrtvých; jde před nimi do Galileje, tam ho spatří. Hle, řekl jsem vám to.“ Tu rychle opustily hrob a se strachem i s velikou radostí běžely to oznámit jeho učedníkům.

Ž 118,14: Hospodin je síla má i moje píseň; stal se mou spásou.

I. Anděl a tma

Ve chvíli, kdy umřel Ježíš, nastala tma po celé zemi. Lidem pohasly naděje, které si dosud dělali, místo toho se jim vkradl do mysli soumrak a začala jim doba temna. To se člověku stane, aniž by chtěl. Dostat se z toho ven není jen tak a často k tomu potřebujete něčí pomoc.

Tady se té pomoci říká anděl. To bylo tak: v neděli po ránu přišly k Ježíšovu hrobu dvě ženy a koukají jako blázni: měl tam přece být veliký kámen, ještě k tomu zapečetěný a měli ho hlídat strážci. Ale je tu kdosi v bílém, kámen odkutálel kousek dál a usadil se na něm.

Čas od času to tak je, že má člověk v duši nevlídný soumrak nebo rovnou dobu temna a moc s tím nenaděláte, protože to na vás leží jak balvan, a řeči některých lidí (kteří to třeba i mysleli dobře) mu ještě přidávají na váze. Tady se pomoci říká anděl - to

proto, že přišla shůry (tohle zařídit není v naší moci). Anděl tu pomoc nezařizuje, jen vyřídí, co bychom měli vědět. A odvalí kvůli tomu ten kámen.

II. Kámen a vina

Kde se ten smutek tenkrát vůbec vzal? To bylo kvůli nadějím, které si dělali ti, kdo provázeli Ježíše nebo o něm aspoň něco zaslechli. Představovali si, co nastane a jak se změní svět, až to bude podle Ježíše (to si v dalších staletích malovali i pozdější křesťané), jenomže svět se nezměnil a ty jejich naděje jim něco zhatilo. Ti nahoře Ježíše hnali před soud (chtěli pro něj trest smrti, jen ještě museli vymyslet za co). Odsoudit ho měl Pilát. Taky nevěděl za co, ale když i dav nepřestával hlasitě dorážet, ať dá Ježíše zabít, vyhověl, aby měl klid: dal tedy Ježíše zabít, když to chtějí, ale vinu za to svaloval na druhé. Ti ji svalovali zas na někoho jiného, tak jak se to mezi lidmi odnepaměti dělává.

Lidská vina, to je velký problém. Ta moje (když si ji připustím) i ta druhých lidí. Vina se může změnit v obrovský balvan, nikdo s ním nehne, tíží nás, navíc je pro jistotu zapečetěný všelijakými paragrafy a ještě u něj stojí stráž, aby si na vás když tak posvítla. A hle, najednou je to jinak. Jen se podívejte, co znamená velikonoční neděle. Boží anděl ten kámen odkulil a povídá: “Copak tu hledáte? Tady vaše vina není, s tou je z Božího dopuštění konec. A běžte to říct ostatním, protože to platí nejen pro vás, ale pro všechny.”

III. Vzhůru nohama

Vy byste tomu rozuměli, kdyby to ten anděl řekl vám? Tamty ženy ne. Boží posel tvrdí, že mrtvý Ježíš je teď živý, a proto není v hrobu (co by tam taky dělal, když je živý?). Zato ti dva živí strážci, co to tu měli hlídat, ti jsou jacísi tuzí.

Každému je jasné, že život je život a smrt je smrt. Jenže na tom, co kdo z nás považoval až dosud za úplně jasné, teď nesejde. Přesunuli jsme se ve vyprávění na jinou (poněkud nezvyklou)

rovinu: Napřed nastala v pravé poledne po celé zemi tma (což měl být prorocký signál, že probíhá Boží soud), pak rupla vejpůl v chrámu opona (která lidi dělila od Božího odpuštění), a pak anděl odkutálel od hrobu ten šutr a vypravěč líčí, že co bylo doteď pevné, se otrásá.

V hrobu měly spolu s Ježíšem zůstat vaše naděje a hlavně Boží vůle, ale nejsou tam. Zato ti, kteří je tam měli uhlídat, jsou jacísi ztuhlí: měli hlídat, aby se svět nezměnil, ale po tomhle Božím zásahu to neuhlídali a vám se spolu s Boží vůlí může vrátit do života i naděje.

IV. Kudy kam a kudy dál

Ženy z toho byly tumpachové, učedníci posléze taky. Dávno jsme si zvykli, jaký je svět - že agresoři odpalují petardy a rozsévají smutek a smrt, že náfukové slibují zázraky a pak raději odvedou řeč jinam, že se stalo přijatelným zvykem lhát, že lidské vztahy podléhají prastarým i zbrusu novým ohrožením a tak dál - a najednou je to jinak: najednou Boží soud, první budou poslední a poslední budou první a u kormidla je Boží milost.

Ježíš měl být v hrobu a není, ale kde je? „Jde před vámi, tak jděte za ním.“ Měli vyrazit tam, kde to pro ně s Ježíšem kdysi začalo. Do minulosti se vrátit nedá (ani do své vlastní ne), tak za ním pojďme dál dopředu, ale vezměme s sebou i všechno to, co už se od začátku přihodilo. Bude tam v případě prvních učedníků i zapření, zrada a strach, v našem případě taky leccos, co by člověk radši schoval nebo to (i sám před sebou) nějak omlouvá. Bude tam určitě lidská vina, bude tam odpovědnost za to, co jsem nadrobil, ale taky ten odvalený balvan a věta, kterou řekl anděl: „Vy se nebojte.“

Tak se dejte na cestu a nezapomeňte, že lidem máte vyřídit to s tím odpuštěním a taky to, že je život usilovné hledání dobré cesty a že v tom hledání nejsou sami.

Boží pravda, kterou žádná temnota nezahálí, ta ať vám svítí na cestu, kdybyste bloudili; ať vás provází, kamkoli půjdete.

Boží naděje ať je vám budoucností, tam kde jiní nevidí nic než tmu, beznaděj a konec; ať vás chrání před strachem z lidí i z příštích dnů a let.

A Boží láska, bez které se životní zahrada mění v poušť, Boží láska ať oživuje vše dobré, co skomírá; ať vám dodává chuť do života, radost z toho, že tu můžem být, a ať vás naplní pokojem. Amen.

Požehnání: